

De verjaardag

Je kent het wel: je viert het niet.
Je houdt het klein.
Geen gedoe,
Geen overbodige cadeaus,
Geen rommel,
Geen drukte,
Rust

En daar zit je dan,
Zonder taart,
Op je zoveelste verjaardag,
Toch een beetje treurig,
Omdat er niemand komt,
En het net gisteren is,
Of volgende week.

Je bent niet goed in jarig zijn.
Je schuift weer op.
Een nieuw plekje in de rij.
40 is allang niet oud meer,
Aan 50 moet je nog niet denken.
Wel een feestelijk gevoel,
Maar ook dat ongemak.

Zo leefde ik tot nu,
In de schaduw van het middelpunt.
Ik vermeed de aandacht,
Waarnaar ik eigenlijk verlangde.
Bang om te veel te zijn,
Maar dit jaar zou het anders gaan.
Ik gaf een FEEST!

Ik sloeg in,
Ik nodigde uit,

Ik maakte ruimte aan de kapstok,
En zette muziek aan.
Toen ging de bel.
Ging de bel.
De BEL!!!

Visite stroomde binnen,
Als golven in de branding,
Met joviaal kabaal,
Kussen en knuffels,
Bloemen en bonbons,
Luide felicitaties,
Paniek?

Ik maakte mezelf groot.
Ik sneed de taart.
Ik lachte hard.
Het was perfect.
Een topfeest!
En in mij schreeuwde alles
om STILTE.

Toen ik kopje onder ging,
kwam jij de keuken binnen.
Mijn knieën werden week,
Mijn buik trok zich samen,
En ik dacht: “red mij!”
Nog voordat ik dacht:
“Wie ben jij?”

Jij raakte me aan met je ogen,
En vroeg:
“Kan ik ergens mee helpen?”
En ik dacht:
“Schil de komkommer!”
“Roer in de soep!”
“Schenk de glazen vol!”

Maar mijn mond bewoog:
“We kunnen door de keukendeur.”
En we verdwenen,

Door de keukendeur,
In de koele avondlucht,
Jij en ik
Of ik alleen?

Alsof je op de dag dat je 47 wordt,
Niets achterlaat,
Alsof niemand je zal missen,
Alsof alles nog openligt.
Naïef natuurlijk,
Die kans heb je gehad.
Misschien maar goed ook.

We zwierden en we vierden.
Ik was JARIG als de beste!
Er waren geen zorgen.
Gedachten waaiden weg.
Alles was helder.
Beide benen op de grond
Hier en nu

De klok sloeg twaalf.
Je bracht me thuis,
Of ging ik zelf?
Het bezoek was weg,
Of was het er nooit geweest?
En onmiskenbaar was daar dan toch
Die treurigheid.